

Arrest

nr. 194 975 van 14 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 februari 2017 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van onbepaalde nationaliteit (Palestijn) te zijn en geboren te zijn op 8 oktober 1956.

Op 24 oktober 2016 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Uit het EURODAC-verslag van 24 oktober 2017 blijkt dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij reeds op 6 oktober 2016 te Italië genomen werden.

Op 7 november 2016 wordt een verzoek tot overname gericht aan de Italiaanse instanties op grond van artikel 13.1 van de Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening). Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22.1 van de Dublin-III-Verordening gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22.7 de verantwoordelijke lidstaat geacht wordt te zijn via een 'Tacit Agreement'.

Op 22 februari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing die *ipso die* aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer(1), die verklaart te heten(1):

*naam : S. (...)
voornaam : M. (...) I S
geboortedatum : 08.10.1956
geboorteplaats : Khan Younis
nationaliteit : Palestina
Alias: S. (...), M. (...) I S, Onbepaald*

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die Palestijns staatsburger van Arabische afkomst verklaart te zijn, werd op 19.10.2016 door onze diensten geregistreerd en vroeg op 24.10.2016 asiel in België. Betrokkene was in het bezit van zijn originele geboorteakte met nummer 962352951 (afgegeven door Palestinian Embassy in Libya op 08.03.2016), een kopie van zijn identiteitskaart met nummer 962352951 (afgegeven door Palestijnse Autoriteit op 27.08.1998) en een kopie van zijn paspoort met nummer 3852610 (afgegeven door Ramallah op 08.02.2016 en geldig tot 07.02.2021). Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 06.10.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst.

Op 03.11.2016 werd betrokkene gehoord in het kader van zijn asielprocedure in België. Hierin verklaarde hij op 25.02.2013 vertrokken te zijn vanuit Khan Younis (Palestina) en stelde hij eerst per wagen naar Cairo (EG) te zijn gereisd waar hij verklaarde diezelfde dag gearriveerd te zijn. Betrokkene stelde tot 09.04.2013 in een ziekenhuis te Cairo (EG) te hebben verbleven alvorens per vliegtuig ('Africa Air') verder door te reizen naar Tripoli (LBY).

Betrokkene verklaarde op 09.04.2013 gearriveerd te zijn in Libië en verklaarde tot 10.10.2016 te Tripoli (LBY) te hebben verbleven. Vervolgens reisde betrokkene per rubberen boot verder door naar Italië. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de vingerafdrukken van betrokkene op 06.10.2016 in Italië geregistreerd werden omwille van illegale binnenkomst. Dit is alvast tegenstrijdig met het feit dat betrokkene verklaarde tot 10.10.2016 in Libië te hebben verbleven en pas op 13.10.2016 in Italië gearriveerd te zijn. Betrokkene bevestigde het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië en verklaarde dat hij na zijn aankomst in Italië aan het leger informeerde dat hij naar België wou gaan. Hij stelde verder ook dat hij geïnformeerd werd dat dit geen probleem was en dat zijn vingerafdrukken omwille van onderzoek naar criminele achtergrond geregistreerd moesten worden. Betrokkene verklaarde verder ook dat hij verplicht werd om zijn vingerafdrukken te laten registreren. Betrokkene verklaarde verder ook dat hij geen asiel vroeg in Italië en enkel en alleen in België asiel vroeg. Verder stelde betrokkene tot 16.10.2016 in Italië te hebben verbleven in een opvangcentrum te 'Tutchito' (IT) alvorens per trein verder door te reizen naar België met een transit via 'Laknour' (CH) en Duitsland.

Betrokkene verklaarde op 18.10.2016 gearriveerd te zijn in Brussel (BE) en vroeg asiel in België op 24.10.2016.

Tijdens zijn gehoor in België werd aan betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. De betrokkene stelde hieromtrent dat hij besloot in België asiel te vragen omdat zijn zoon in België als vluchteling erkend werd en bijgevolg ook in België verblijft. Hij verklaarde dan ook omwille van familiale redenen voor België gekozen te hebben. Met betrekking tot een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 verklaarde betrokkene correct behandeld te zijn geweest in Italië maar benadrukte hij de behandeling van zijn asielaanvraag in België te verkiezen omdat zijn zoon reeds in België verblijft.

Betrokkene verklaarde dus een in België verblijvende zoon te hebben. Onderzoek bij onze diensten toont aan dat de zoon van betrokkene (S., S. M.I. [...], 07.08.1989, Vluchteling) op 04.08.2014 asiel vroeg in België waarna het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 28.11.2014 besloot om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen. Bijgevolg beschikt de zoon van betrokkene over een verblijfsstatuut in België en verblijft hij heden te Tienen (BE).

Via een schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene d.d. 07.12.2016 verzette betrokkene zich verder tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 en worden onze diensten verzocht om toepassing te maken van artikels 3.2, 16 en 17.1 van Verordening 604/2013. Vooreerst verwijst de advocaat van betrokkene naar het feit dat betrokkene na aankomst in Italië werd vastgehouden in een gesloten centrum te Catania (IT) met slechte levensomstandigheden. Verder stelt de advocaat van betrokkene dat hij betrokkene verscheidene gezondheidsproblemen heeft meer bepaald cardiologische problemen alsook problemen met zijn wervelkolom en andere wervels in zijn lichaam. De advocaat van betrokkene verwijst in dit verband ook naar een afspraak die betrokkene heeft met een cardioloog in België op 06.12.2016 en 9.12.2016. Desbetreffend verwijst de advocaat van betrokkene ook naar het verblijf in België van een zoon van betrokkene die betrokkene ondersteunt. Op basis van deze elementen worden onze diensten dan ook verzocht om toepassing te maken van artikel 16 van Verordening 604/2013 en verwijst de advocaat van betrokkene ook naar respect voor de menselijke waardigheid en een eerbiediging van het familie- en gezinsleven van betrokkene. Daarnaast wijst de advocaat onze diensten op recente informatie betreffende de situatie van asielzoekers in Italië die bijzonder precarie levensomstandigheden aantonen in Italië. In dit verband wordt er onder meer verwezen naar een achteruitgang van deze levensomstandigheden omwille van massieve instroom van vluchtelingen in Italië en worden er verscheidene rapporten en publicaties ter staving aangehaald. Tot slot wijst de advocaat van betrokkene in dit verband ook naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen desbetreffend.

Op 07.11.2016 werd er voor betrokkene een verzoek voor overname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd. Op 20.01.2017 werden de Italiaanse instanties door onze diensten op de hoogte gesteld van dit stilzwijgend akkoord en van hun verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken verder op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 oordeelde dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere

persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het komt tevens aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We merken verder op dat het zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. Hieromtrent herhalen we ook nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij omwille van familiale redenen besloot om in België asiel te vragen vermits hij een in België verblijvende zoon heeft. Hij stelde om diezelfde reden ook de behandeling van zijn asielaanvraag in België te verkiezen boven een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Tevens wordt dit verblijf van een zoon van betrokkene ook aangehaald door de advocaat van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst d.d. 07.12.2016. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende meerderjarige zoon van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Desbetreffend verwijst de advocaat van betrokkene naar Artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Dit artikel bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde pijn te hebben aan zijn rug maar tevens ook stelde voorts in goede gezondheid te verkeren. Daarnaast wordt er door de advocaat van betrokkene wel melding gemaakt van gezondheidsproblemen bij betrokkene, meer specifiek cardiologische problemen en problemen omtrent zijn wervelkolom. Zo stelt de advocaat van betrokkene ook dat betrokkene hieromtrent verscheidene medische consultaties zal ondergaan d.d. 06.12.2016 en 09.12.2016. We benadrukken desbetreffend dat op basis van deze informatie deze consultaties reeds hebben plaats gevonden en dat betrokkene vervolgens ook verscheidene keer opnieuw uitgenodigd werd bij onze diensten. Tot op heden werden door betrokkene in het kader van zijn

asielprocedure geen concrete medische attesten of andere documenten aangebracht die ernst van zijn gezondheidsproblemen verder duiden of staven. We zijn dan ook niet in het bezit van concrete aanleidingen dat de medische gezondheidssituatie van betrokkene dermate problematisch is dat deze doet besluiten dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en zijn in België verblijvende zoon. Het loutere feit dat de zoon van betrokkene ondersteuning biedt aan betrokkene toont niet aan dat er effectief sprake is van een dermate relatie van afhankelijkheid. Verder benadrukken we dat betrokkene niet bij zijn in België verblijvende zoon verblijft en tevens ook in staat is geweest om van het Palestijns grondgebied naar België door te reizen en tijdens deze reis voor lange periodes individueel te verblijven, zoals bijvoorbeeld te Tripoli (LBY) gedurende een periode van ongeveer 3 jaar. Daarnaast betekent een overdracht van betrokkene naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch dat betrokkene geen verdere ondersteuning kan verkrijgen van zijn in België verblijvende zoon. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende zoon zou bestaan. Verder zijn we ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de zoon van de betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Indien verder zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Italië een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie en gezinsleven, moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44; *Mokrani v. Frankrijk*, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen dergelijke elementen aanwezig. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene bevestigde tijdens zijn gehoor het feit dat zijn vingerafdrukken geregistreerd werden in Italië maar stelde dat dit niet in het kader van een asielaanvraag gebeurde maar omwille van een onderzoek naar criminele activiteiten. Zo benadrukte betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Italië en dat hij enkel en alleen in België asiel vroeg. Desbetreffend benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek van betrokkene inderdaad aantoont dat betrokkene in Italië geregistreerd werd omwille van illegale binnenkomst, cfr. EUODAC-resultaat type 2, en dat betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië. Het feit dat de asielaanvraag van betrokken in België zijn eerste aanvraag in de Europese Unie was wordt dan ook niet ontkend. Desbetreffend verwijzen we wel naar het feit dat de overname van betrokkene aan Italië verzocht werd met toepassing van artikel 13(1) van Verordening 604/2013: "Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 22, lid 3, van deze verordening genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in Verordening (EU) nr. 603/2013, dat een verzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming bij die lidstaat. Die verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden." Dit impliceert dan ook dat het feit dat betrokkene geen asielaanvraag indiende in Italië geen invloed heeft op de verantwoordelijkheid van de Italiaanse instanties voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene.

Verder stelt betrokkene in dit verband dat hij in Italië verplicht werd om zijn vingerafdrukken te laten registreren.

Hieromtrent benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of

ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

In de schriftelijke tussenkomst van de advocaat van betrokkene wordt er verder verwezen naar het feit dat betrokkene na aankomst in Italië werd vastgehouden in een gesloten centrum te Catania (IT). We merken desbetreffend vooreerst op dat betrokkene zelf tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van het feit dat hij na aankomst door de Italiaanse autoriteiten werd vastgehouden. Daarnaast merken we ook op de vasthouding en detentie van de betrokkene door de Italiaanse instanties vanwege het illegaal overschrijden van de grens op zich geen inbreuk op artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest impliceert. Verder stelt de advocaat van betrokkene dat er in dit gesloten centrum sprake was van slechte levensomstandigheden. Hieromtrent wensen we te onderstrepen dat betrokkene zelf tijdens zijn gehoor in België verklaarde correct behandeld te zijn geweest in Italië. Daarnaast benadrukken we ook dat het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot December 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) gewag maakte van verscheidene kanttekeningen omtrent de omstandigheden van in de gesloten centra maar niet aantoonde dat deze van dermate structurele aard zijn dat een overdracht van betrokkene aan Italië in het kader van Verordening 604/2013 een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren (p. 93).

Verder benadrukken we dat onafhankelijke beroepsinstanties kent in verband met beslissingen van vasthouding en merken we op dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen niet systematisch worden overgebracht naar een gesloten centra door de Italiaanse autoriteiten.

We verwijzen verder nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde pijn te hebben aan zijn rug maar daarnaast ook stelde verder in goede gezondheid te verkeren. Echter werd er door de advocaat van betrokkene ook melding gemaakt van verscheidene gezondheidsproblemen van betrokkene meer specifiek cardiologische problemen alsook problemen omtrent zijn wervelkolom. Hieromtrent verwijzen we nogmaals naar het hierboven reeds beschreven feit dat betrokkene, ondanks het feit reeds verscheidene medische consultaties te hebben gehad omtrent zijn gezondheidsproblemen, tot op heden geen medische attesten of andere documenten aanbracht die ernst van zijn gezondheidssituatie verder duiden of aantonen. Er werden door betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielprocedure dan ook geen medische attesten of andere documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo verwijzen we desbetreffend nogmaals naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" waarin duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Daarnaast wensen we omtrent de gezondheidstoestand van betrokkene ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien.

De advocaat van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst verder naar bijzonder precaire

levensomstandigheden voor asielzoekers in Italië, aangetoond door verscheidene recente informatie en publicaties. Er wordt in dit verband ook verwezen naar de blijvende massale instroom van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen in Italië. We benadrukken hieromtrent vooreerst dat het EHRM in de zaak *Mohammed Hussein versus Nederland en Italië* reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak *M.S.S. v. België en Griekenland* (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 *Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië*, § 43, 44, 46 en 49). Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak *Tarakhel v. Zwitserland* en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak *M.S.S.* (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 *Tarakhel v. Switzerland*).

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak *A.M.E. v. Nederland* (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak *M.S.S.* (§35).

Verder verwijzen we nogmaals naar het feit dat de overname van betrokkene aan de Italiaanse instanties verzocht werd op basis van artikel 13(1) van Verordening 604/2013. De overname van betrokkene op grond van dit artikel impliceert daarbij ook dat betrokkene na overdracht aan Italië de mogelijkheid zal hebben om een asielaanvraag in te dienen indien hij dat wenst. Dit verzoek zal door de Italiaanse instanties onderzocht worden en de betrokkene zal dan ook niet verwijderd worden naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek. De betrokkene zal ook gemachtigd zijn te verblijven in Italië in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen onder meer nogmaals naar het hierboven reeds beschreven geactualiseerde AIDA-rapport over Italië waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen opnieuw toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming indien deze nog niet het voorwerp was van een finale beslissing (pagina 40). Het bovenvermelde AIDA-rapport stelt duidelijk dat "Dublin-terugkeerders", wiens asielaanvraag nog niet het voorwerp was van een beslissing opnieuw in de procedure terecht komen ("The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues", pagina 40). Indien de asielzoeker zich niet aanbodt voor het gehoor en daarna een afwijzing ontving kan de asielzoeker de bevoegde instanties alsnog vragen te worden gehoord ("The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview", pagina 40).

Verder benadrukken we dat het vingerafdrukkenonderzoek voor betrokkene duidelijk een EURODAC-resultaat type 2 aantoonde wat doet besluiten dat betrokkene geen asiel vroeg in Italië. Dit wordt ook bevestigd door de verklaringen van betrokkene tijdens zijn gehoor waarin hij duidelijk stelde geen asiel te hebben gevraagd in Italië en dit ook niet te hebben willen doen. Zo verklaarde betrokkene dat het zijn bedoeling was om naar België te komen en dat hij dit tevens ook informeerde aan de Italiaanse autoriteiten. Bovenstaande toont daarbij duidelijk aan dat betrokkene geen verzoek voor internationale bescherming wilde richten tot de Italiaanse instanties en snel wilde doorreizen naar België. Het kan de Italiaanse instanties dan ook niet euvel worden geduid dat hij niet de aan de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming bijstand en opvang kreeg als hij geen verzoek voor internationale bescherming indiende.

Daarnaast wensen we op te merken dat uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Dit wordt ook bevestigd door betrokkene in zijn verklaringen vermits hij stelde in Italië in een opvangcentra te hebben verbleven ondanks het feit dat hij geen asielaanvraag indiende bij de Italiaanse instanties. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de

desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Statens is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden.

De geactualiseerde rapporten van SHF en AIDA tonen bovendien geenszins aan dat personen die nadat hun vingerafdrukken geregistreerd werden omwille van een illegale binnenkomst op het grondgebied van de Dublin-Statens via Italië en die geen asiel hebben aangevraagd in Italië of dat niet hebben willen doen en vervolgens verder gereisd zijn naar een andere lidstaat en die vervolgens onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Statens is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere lidstaat, geen recht of toegang zouden hebben tot opvang zoals bepaald in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) en/of dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit deze richtlijn zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen aan hun lot zouden worden overgelaten.

Verder benadrukken we dat uit de verklaringen van betrokkene ook duidelijk blijkt dat betrokkene in Italië de mogelijkheid heeft gekend om in een opvangcentrum te verblijven ondanks het feit dat hij geen asielaanvraag indiende bij de Italiaanse autoriteiten. We benadrukken hierbij ook dat het Italiaanse Decreet 142/2015 van 18 augustus 2015 handelt over de opvangvoorzieningen voor derdelanders die in Italië een asielaanvraag hebben ingediend. Het decreet vormt een omzetting van Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van normen voor opvang van verzoekers om internationale bescherming ('de opvangrichtlijn'). Artikel 3(1) van deze Richtlijn bepaalt zeer duidelijk dat de richtlijn enkel van toepassing is op "alle onderdanen van derde landen en staatlozen die een verzoek om internationale bescherming op het grondgebied, inclusief aan de grens, in de territoriale wateren of in de transitzones, van een lidstaat indienen voor zover zij als verzoeker op het grondgebied mogen verblijven, alsmede op de gezinsleden, indien zij overeenkomstig het nationale recht onder dit verzoek om internationale bescherming vallen". De betrokkene diende in Italië, zoals blijkt uit het vingerafdrakenonderzoek, geen asielaanvraag in. Dit heeft tot gevolg dat de betrokkene niet ressorteerde onder het toepassingsgebied van de voormelde opvangrichtlijn. Het feit dat de betrokkene toch enige vorm van opvang genoot – in het kader van registratie of humanitaire redenen – doet hier geen afbreuk aan en bijgevolg kan enkel worden geconcludeerd dat het recht van de betrokkene op materiële opvangvoorzieningen in het kader van een asielaanvraag onverminderd mogelijk zal zijn.

Verder verwijzen in dit verband naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin onder meer gesteld wordt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1956 geboren man wiens echtgenote en minderjarige zoon te Khan Younis op het Palestijnse Grondgebied verblijven. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de zowel door betrokkene zelf als de door de advocaat van betrokkene aangehaalde gezondheidsproblemen en we benadrukken nogmaals dat de medische problemen van betrokkene niet verder geduid of aangetoond worden aan de hand van medische attesten of andere documenten. Er zijn tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene dan ook geen medische attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en/of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen.

Daarnaast merken we op dat er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen in de nabijheid van de grote luchthavens (Rome-Fiumicino, Milaan-Malpensa, Bologna...) bijkomende opvangcapaciteit werd opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operationeel zijn, maar dat "Dublin terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk (pagina 67) en het rapport maakt geen gewag van problemen ter zake.

Een andere recente bron is het rapport van de Zwitserse non-gouvernementele organisatie SFH (*"Schweizerische Flüchtlingshilfe" –Aufnahmebedingungen in Italien. Zur aktuellen Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten, insbesondere Dublin-Rück-kehrenden in Italien"*, Bern, augustus 2016, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Dit rapport, dat een actualisatie is van een rapport uit 2013, besteedt ruim aandacht aan het lot van personen, die binnen het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen. We wensen te benadrukken dat de auteurs hun aandacht hebben gericht op de situaties in Rome en Milaan en zelf verklaren dat de bemerkingen hieromtrent niet kunnen worden getransponeerd op de algemene situatie in Italië (*"Der vorliegende Bericht zeigt die Situation in Italien anhand der Beispiele Rom und Mailand auf. Aufgrund der grossen Unterschiede, die zwischen den einzelnen Regionen und auch auf der Ebene der Gemeinden bestehen, ist es nicht möglich, einen Überblick über die Situation im ganzen Land zu geben"* pagina 5). Wat de situatie van 'Dublin-terugkeerders' betreft zijn we van oordeel dat de lezing van dit rapport geenszins doet besluiten dat terugkeerders geen toegang zouden krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en uitgesloten zijn van bijstand. Zo meldt het rapport dat zowel in Rome als Milaan ngo's, die bijstand verlenen aan terugkeerders, operationeel zijn. We merken op dat de auteurs verscheidene malen opperen dat wat de opvang van verzoekers voor internationale bescherming betreft Italië niet voldoet aan zijn verplichtingen, voortkomende uit de Europese richtlijn ter zake (pagina 12). We zijn echter van oordeel dat deze conclusie ons inzien niet kan worden gerechtvaardigd door het door de auteurs aangebrachte materiaal. Het rapport maakt inderdaad gewag van tekortkomingen, maar volgens ons niet in die mate en op een dergelijke schaal dat dient te worden besloten dat Italië zijn verplichtingen in het algemeen niet nakomt.

Zo wijzen we op het feit dat in het reeds geciteerde AIDA-rapport wordt gesteld dat de Italiaanse instanties zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit met name in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. In het boven geciteerde rapport van het SFH wordt ook gewezen op het gedurende de voorbije vier jaar sterk toegenomen aantal opvangplaatsen (*"Das Aufnahmesystem in Italien ist innerhalb von vier Jahren von ca. 5.000 Plätzen auf ca. 120.000 Plätze gewachsen. Die staatliche Aufnahmekapazität betrug im Februar 2016 105.248 Plätze"*, pagina 15). Verder wensen we de aandacht te vestigen op de recente jaarlijkse samenkomst van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en de nationale Vereniging van Gemeenten (ANCI – *"Associazione nazionale Comuni Italiani"*) waar het plan werd ontvouwd voor een verdere uitbouw van een uniform opvangsysteem en de verdere expansie van het SPRAR-netwerk (*"The plan envisages the phasing out of the CAS, with a view to the consolidation of a uniform reception system across the country. This system would entail an expansion of the SPRAR system, through equitable distribution of asylum seekers and migrants across 8.000 municipalities in the country"*, <http://www.asylumineurope.org/news/19-10-2016/italy-plans-uniform-reception-system-through-sprarexpansion>)

Verder merken we op dat betrokkene tijdens zijn gehoor gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verklaarde betrokkene correct behandeld te zijn geweest door de Italiaanse autoriteiten. Hierbij wensen we wel op te merken dat een recent rapport uitgaande van Amnesty International (*"Hotspot Italy. How EU's Flagship Approach leads to violations of refugee and migrant rights"*, 2016) verwijst naar concrete omstandigheden bij de Italiaanse hotspots die een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest kunnen impliceren. We merken op dat het beschreven rapport zich specifiek focust op de omstandigheden bij de registratie van asielzoekers en kandidaat-vluchtelingen na aankomst bij de Italiaanse hotspots. Deze omstandigheden hebben dan ook geen betrekking op de situatie van betrokkene vermits hij onder de bepalingen van Verordening 604/2013 niet terug naar de Italiaanse hotspots zal gebracht worden. Daarnaast merken we op dat het rapport geen melding maakt van schendingen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met betrekking tot de asielprocedure in Italië en dat er ook geen melding wordt gemaakt van de noodzaak van een opschorting van overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat betrokkene desbetreffend tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden op het moment van zijn registratie in Italië die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren.

Verder verwijst de advocaat van betrokkene in zijn schriftelijke tussenkomst ook naar rechtspraak van de RvV omtrent overdrachten naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken hierbij dat de door de advocaat van betrokkene aangehaalde zaak individueel behandeld werd door de RvV en dat dit niet automatisch impliceert dat de situatie waarvan sprake in dit arrest automatisch transposeerbaar is op de situatie van betrokkene. Daarnaast benadrukken we dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben en dat de advocaat van betrokkene niet aantoont dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot het door haar aangehaalde arrest identiek zijn aan de zaak van betrokkene.

Algemeen zijn we dan ook van oordeel dat bronnen, die de Italiaanse onthaal - en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische bemerkingen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en blijvend maatregelen nemen om tekortkomingen en de massale instroom van vluchtelingen op het Italiaanse grondgebied het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal – en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer ook naar de reeds boven geciteerde rapporten van AIDA en SFH, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy – over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum – Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopieën van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier).

De advocaat van betrokkene verwijst in haar schriftelijke tussenkomst verder ook naar enkele andere publicaties uit analoge en digitale media met betrekking tot de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan. Hieromtrent dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

Uit bovenstaand onderzoek van actuele informatie met betrekking tot de omstandigheden van opvang in Italië valt volgens ons dan ook niet te besluiten dat betrokkene na overdracht aan Italië in situatie zal terechtkomen die een schending van artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het EU-Handvest of artikel 8 van het EVRM impliceert of een risico loopt op dergelijke schendingen. Op basis van bovenstaande wordt dan ook niet besloten om betreffende de situatie van betrokkene over te gaan op een toepassing van artikel 3(2) of artikel 17 van Verordening 604/2013.

Tot slot benadrukken we dat Italië, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Dit impliceert dan ook dat de Italiaanse autoriteiten op basis van bovenstaande internationale en Europese regelgeving de asielaanvraag van betrokkene zullen onderzoeken. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Italië kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij zich aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten (4)."

Op 15 juni 2017 wordt de verzoekende partij aan Italië overgedragen.

2. Over de ontvankelijkheid

De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij reeds werd overgedragen, brengt, gelet op artikel 29.3 van de Dublin-III-Verordening, niet automatisch mee dat zij geen belang meer zou hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

Dit artikel luidt als volgt:

"Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug."

De Dublin-III-Verordening voorziet de mogelijkheid van een vernietiging van het overdrachtsbesluit nadat de overdracht reeds heeft plaatsgevonden. De verzoekende partij behoudt haar belang bij het beroep.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3.2 van de Dublin-III-Verordening, van de artikelen 1,4 en 18 van Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. De verzoekende partij stelt ook dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.2. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"3.1 - La décision attaquée stipule :

Voir annexe (pièce 1)

MOYEN UNIQUE, pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation de:

V obligation de motivation formelle des actes administratifs, telle qu'elle résulte des article 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs et de l'article 62 de la, loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, rétablissement et l'éloignement des étrangers;

de l'article 3.2, al. 1 et 2 du Règlement 604/2013 du 26 juin 2013 (Dublin III);

de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme et des libertés fondamentales;

des articles 1, 4, et 18 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne;

du principe général de bonne administration, en ce qu'il se décline en une obligation de soin et de minutie dans le traitement des dossiers, et en une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier, de l'erreur manifeste d'appréciation ;

de la contradiction entre la motivation de la décision attaquée et le dossier administratif.

EN CE QUE la décision attaquée est notamment motivée par les éléments suivants :

- La Belgique n'est pas responsable du traitement de la demande d'asile du requérant, lequel incombe à l'Italie en application de l'article 22 du règlement Dublin III ;

Les empreintes du requérant ont été relevées en raison de son entrée irrégulière en Italie le 06/10/2016;

- Le requérant indique avoir séjourné au sein d'un centre d'accueil à « Tutchito »

jusqu'au 16 octobre 2016

- Le requérant s'oppose à son transfert en Italie car son fils est reconnu réfugié en Belgique, qu'il y réside et qu'il souhaite dès lors également y séjourner

: Le règlement Dublin 111 implique que les demandeurs d'asile n'ont pas le libre choix du pays responsable du traitement de leur demande d'asile et le souhait du requérant n'est pas suffisant pour faire application de la cause de souveraineté du Règlement Dublin ;

- Un éloignement vers un pays participant au système mis en place par le Règlement Dublin III peut soulever une question au regard de l'article 3 de la CEDH : il faut pour en juger tenir compte des informations générales disponibles quant au pays de destination ainsi que des circonstances propres de la personne, le traitement redouté devant atteindre un certain niveau de gravité ;

il ressort de l'arrêt du 21.12.2001 de la Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE) dans les affaires C-411/10 et C-493/10 que le système Dublin III repose sur la confiance mutuelle que les droits de l'homme sont respectés dans tous les États liés par ce règlement ;

Cependant, ce principe de confiance mutuelle n'exclut pas qu'un transfert emporte un risque de traitement inhumain et dégradant contraire à l'article 3 de la CEDH ou à l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne (la Charte). Il revient à l'État qui envisage un transfert d'examiner si le transfert envisagé emporte ce risque et aux requérants d'indiquer pour quelles raisons un transfert emporte ce risque ;

Les objections du requérant à son transfert en Italie ne permettent pas de tenir pour établi qu'il ait subi ou qu'il risque de subir une violation de l'article 3 CEDH ou 4 de la Charte ;

L'Italie est signataire de la Convention de Genève, de la CEDH, et est donc soumise au principe de non refoulement et il n'y a aucune indication que ce pays ne respecte pas les obligations tirées de la directive 2001/95/UE et 2013/33/UE ;

- Le requérant n'a pas demandé l'asile et ne tombe donc pas sous le champ d'application de la directive 2013/33/UE et elle s'est vue désigner une places d'accueil par les autorités italiennes alors qu'elles n'y étaient pas obligées ;

Le programme de relocalisation de demandeurs d'asile dans l'Union européenne n'a pas pour but de soustraire l'Italie à ses obligations dans le cadre du règlement Dublin III ;

- L'hypothèse selon laquelle le requérant n'aurait plus droit à l'accueil en cas de retour étant donné qu'il en a déjà bénéficié n'est pas d'application in casu étant donné que le décret 142/2015 du 18 août 2015 règle l'accueil des demandeurs d'asile et est une transposition de la directive 2013/33/UE et que le requérant n'ayant pas demandé l'asile n'est pas concerné par ce texte ;

le rapport récent d'Amnesty International concerne les conditions d'accueil dans les hotspots italiens, ce qui est étranger à la situation du requérant qui ne sera pas ramenée vers un hotspot. De plus ce rapport ne fait pas état de traitements inhumains et dégradants ailleurs en Italie et ne recommande pas l'arrêt de tous les transferts vers l'Italie ;

L'afflux de demandeurs d'asile dans l'Union Européenne place les États membres devant de grands défis mais ne permet pas aux demandeurs d'asile de choisir le pays qui traitera leur demande d'asile ;

La situation italienne n'est pas comparable à la situation grecque, ce qui est confirmée par la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (Cour EDH);

L'arrêt Tarakhel concerne une famille avec des enfants mineurs et le requérant n'apporte aucun élément démontrant une vulnérabilité aggravée le requérant a fait état de quelques difficultés de santé mais n'a

apporté aucune attestation et il ressort du rapport AIDA que les demandeurs d'asile ont accès aux soins de santé en Italie ;

L'examen de la demande d'asile du requérant pourra être reprise par les autorités italiennes après son transfert ;

Les personnes transférées en Italie sur base du règlement Dublin III y auront accès à la procédure d'asile ;

Le rapport AIDA fait référence à l'existence de centres d'accueil pour les personnes transférées sur base du Règlement Dublin financés par le FER. Même si ces centres ne sont plus opérationnels, rien n'empêche le requérant de se rendre dans le réseau d'accueil régulier et aucun problème à ce sujet n'est signalé ;

Un rapport récent de SFH (en français OSAR) d'août 2016 ne concerne que la situation à Rome et à Milan ;

De la lecture de ce rapport il n'apparaît que les personnes transférées sur base du Règlement Dublin III n'auraient pas accès à la procédure d'asile pu à un accueil en Italie ;

Même si le rapport indique que l'Italie ne satisfait pas à ses obligations en matière d'accueil des demandeurs d'asile, cette conclusion n'est pas assez fondée et les déficiences indiquées ne permettent pas de conclure à l'existence de déficiences systémiques ;

Le rapport ATP A mentionné que l'Italie fait des efforts, pour augmenter sa capacité d'accueil, ces efforts étant confirmé par le rapport de l'OSAR et les autorités italiennes prévoient encore d'augmenter le nombre de places d'accueil dans le réseau SPRAJR. ;

Même si les sources utilisées indiquent que la situation en Italie est problématique, elles indiquent également que les autorités italiennes font des efforts pour faire face à l'afflux de demandeurs d'asile et que la situation italienne n'est pas caractérisée par des déficiences structurelles ;

Il n'est donc pas établi que le requérant court un risque de traitement inhumain et dégradant en cas de transfert vers l'Italie.

ALORS QUE 1' article 3 de la CEDH dispose que « Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants » ;

Que cette disposition consacre l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels que soient les circonstances et les agissements de la victime (jurisprudence constante: voir p.ex. Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 218) ;

Que les exigences de l'article 3 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka /Belgique, § 83) ;

Que la Cour EDH a déjà considéré que l'éloignement d'un étranger par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire qu'il courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH ;

Que dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question vers ce pays (voir : Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 75, et les arrêts auxquels il est fait référence ; Cour EDH 26 avril 2005, Musli/Turquie, § 66) ;

Qu'afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que le requérant encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de se conformer aux indications données par la Cour EDH ;

Que, à cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement du requérant dans le pays de

destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas du requérant (voir: Cour EDH 4 décembre 2008, Y./Russie, § 78 ;

Cour EDH 28 février 2008, Saadi/Italie, §§ 128-129 ; Cour EDH 30 octobre 1991, Vilvarajah et autres/Royaume-Uni, § 108 in fine) ;

Que, en ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations, contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes (voir p.ex. : Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §§ 347 et 348; Cour EDH 5 juillet 2005, Said/Pays Bas, § 54 ; Cour EDH 26 avril 2005, Muslim/Turquie, § 67 ; Cour EDH 15 novembre 1996, Chahal/Royaume-Uni, §§ 99 et 100) ;

Qu'il faut tout d'abord relever que, si la seule invocation de rapports internationaux ne suffit pas à établir la violation de l'article 3 CEDH en cas de transfert vers l'Italie, il n'en demeure pas moins que, conformément à l'arrêt Chahal c. Royaume-Uni de la Cour européenne des droits de l'homme du 15 novembre 1996 (§96), à l'arrêt Jabari c. Turquie du 11 juillet 2000 de la même Cour (§39) et à l'arrêt Shamayev c. Géorgie et Russie du 12 avril 2005 de cette même Cour (§448), confrontée à un risque de violation de cet article, l'autorité administrative a un devoir de se livrer à un examen aussi minutieux et attentif que possible des données en sa possession et qui pourraient induire un risque de violation de l'article 3 CEDH en cas d'expulsion d'un demandeur d'asile hors de son territoire ;

Qu'en ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas du requérant, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 359 in fine) ;

Que cette jurisprudence est confirmée par Votre Conseil de manière constante (voy. par exemple, CCE, arrêt n°137.696 du 30 janvier 2015, n°132.090 du 24 octobre 2014, n°138.950 du 22 février 2015, ou encore 144.400 du 28 avril 2015) ;

Que, enfin, la Cour EDH, se basant sur l'appartenance des demandeurs d'asile à une catégorie vulnérable de personnes (Cour EDH 21 janvier 2011, M. S. S /Belgique et Grèce, §251), a déduit de la législation européenne l'existence d'obligations positives, telles que celle de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §250) ;

Que dans ces circonstances, le fait de vivre dans le dénuement , sans pouvoir faire face à ses besoins élémentaires peut constituer une violation de l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, § 254) et une obligation positive peut peser sur les États signataires de remédier à cette situation et d'empêcher qu'elle ne se produise (Cour EDH 21 janvier 2011, M.S.S./Belgique et Grèce, §263).

Que le devoir de motivation formelle qui s'impose à la partie adverse oblige celle-ci, en vertu des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, à prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier, dont la motivation n'entre pas en contradiction avec le contenu même du dossier administratif et apporte une réponse aux arguments du requérant ;

Que ce devoir oblige également la partie adverse à faire apparaître de façon claire et non- équivoque son raisonnement afin de permettre au destinataire de le comprendre, de le contester et de permettre à la juridiction compétente d'exercer son contrôle à ce sujet ;

Que dans le cadre du contrôle de légalité, ce contrôle doit permettre de vérifier si l'autorité administrative n'a pas tenu pour établis des faits qui ne ressortent pas du dossier administratif et si elle n'a pas donné des dits faits, dans la motivation tant matérielle que formelle de sa décision, une interprétation qui procède d'une erreur manifeste d'appréciation ;

Que le principe général de bonne administration, selon lequel l'autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause oblige l'administration à un exercice effectif de son pouvoir d'appréciation duquel découle une obligation de diligence et de soin en telle sorte qu'aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ;

Que ce principe, qui correspond à un principe de prudence et de minutie, oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (arrêt CE, n° 221.713 du 12 décembre 2012) ;

Que, compte tenu de la situation préoccupante et évolutive en Italie, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec grande prudence, ce qui implique l'exigence d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles se fonde l'Office des étrangers pour prendre une décision ;

*Que par ailleurs, en raison d'arrivées massives de migrants aux frontières européennes, à partir du printemps 2015, l'Union européenne a pris deux décisions : la décision(UE) 2015/1601 du Conseil du 22 septembre 2015 instituant des mesures provisoires en matière de protection internationale au profit de l'Italie et de la Grèce et la décision (UE) 2015/1523 du Conseil du 14 septembre 2015 instituant des mesures provisoires en matière de protection internationale au profit de l'Italie et de la Grèce ;
Qu'en application de ces décisions, il a été prévu de relocaliser pas moins de 120.000 demandeurs d'asile depuis la Grèce et l'Italie, compte tenu de l'impossibilité pour ces pays de faire face à l'afflux massif de migrants sur leur territoire ;*

Que ces décisions, prises au niveau européen, attestent du fait que l'Italie ne parvient pas, sans faire appel à la solidarité des autres Etats membres, à faire face à ses obligations en termes d'accueil des demandeurs d'asile et des réfugiés ;

Que l'annexe II de la communication de la Commission au parlement européen, au Conseil européen et au Conseil sur le sixième rapport sur la relocalisation et la réinstallation du 28 septembre 2016 (COM(2016) 480 final), met en évidence que seules 1196 personnes ont été effectivement relocalisées depuis l'Italie sur un objectif chiffré à près de 35.000 personnes ;

Qu'il est donc évident que ces mesures prises en septembre 2015 ne sont actuellement toujours pas suivies d'effet et qu'elles n'ont pas permis de diminuer la pression migratoire pesant sur l'Italie ;

Qu'il ressort en effet de ce même document que les arrivées ont été très nombreuses en Italie ces derniers mois : 52 652 migrants/candidats à l'asile ont posé pied en territoire italien entre le 12 juillet 2016 et septembre 2016, soit en l'espace de deux mois ;

Qu'en octobre 2016, l'organisation Amnesty International a également dénoncé la situation des migrants en Italie¹ ;

Que ce rapport met en exergue non seulement les failles de la procédure d'asile à protéger les personnes qui ont besoin d'une protection mais aussi les abus commis par les autorités italiennes dans l'exercice du contrôle migratoire ;

Que l'ensemble de ces informations tend à démontrer qu'en réalité, depuis décembre 2015, date du rapport AIDA sur lequel la partie adverse fonde principalement son argumentation, la situation s'est encore dégradée ;

Que, dans un arrêt n°147.792 du 16.06.2015, Votre Conseil a annulé, au fond, une décision de refus de séjour (annexe 26quater) délivrée dans le cadre d'une procédure « Dublin-Italie » pour un homme seul, célibataire, sans enfant, sans profil particulièrement vulnérable ;

Que, dans cet arrêt, qui doit, mutatis mutandis, être appliqué au requérant en l'espèce, le Conseil du contentieux des étrangers avait souligné que, le risque de traitement inhumain et dégradant des demandeurs d'asile en Italie étant réel, l'examen des dossiers dans lesquels un transfert vers ce pays est envisagé en application du Règlement Dublin III doit se faire avec grande prudence, ce qui implique l'exigence d'un examen rigoureux, complet et actualisé des informations sur lesquelles se fonde l'Office des étrangers pour prendre une décision ;

Que l'évolution de la situation mise en exergue plus haut ne permet pas d'arriver aujourd'hui à une autre conclusion ;

Que l'obligation d'examen minutieux et attentif des données en sa possession par l'administration qui doit être effectué lorsqu'un transfert vers l'Italie est envisagé, s'oppose à toute lecture partielle ou trompeuse des rapports internationaux qui sont à sa disposition ;

Que dans la décision attaquée, la partie adverse se contente de se référer, de manière très générale et non précise, à certains passages du rapport AIDA2' pour affirmer que le requérant sera probablement accueilli, à son arrivée en Italie ;

Que depuis décembre 2015, date du rapport AIDA sur lequel la partie adverse fonde la majeure partie de son argumentation, d'autres rapports ont été rendus publics sur la situation italienne ;

Que le requérant joint des extraits du rapport (pièce 3) rédigé par l'organisation suisse d'aide aux réfugiés (OSAR) en août 2016 et auquel fait référence la partie adverse dans sa décision ;

1 Amnesty International, *HOTSPOTITALY: HOW EUROPE'S FLAGSHIP APPROACH LEADS TO VIOLATIONS OF REFUGEE AND MIGRANT RIGHTS*, octobre 2016, <https://www.amnesty.org/fr/documents/eur30/5004/2Q16/eiyy>

2 Disponible sur <http://www.asylumineurope.org/reports/country/italy>

3 OSAR, *Conditions d'accueil en Italie, A propos de la situation actuelle des requérant-e-s d'asile et des bénéficiaires d'une protection, en particulier de celles et ceux de retour en Italie dans le cadre de Dublin*, août 2016, disponible : <https://www.osar.ch/assets/news/2016/160908-sfh-bericht-italien-f.pdf>

Que ce rapport est consacré à la situation de l'accueil en Italie, en particulier de celles et ceux de retour en Italie en application du Règlement Dublin III ;

Que ce document est donc non seulement récent mais également particulièrement pertinent pour la situation de la partie requérante ;

Que ce document et les constats qui y sont faits doivent faire partie intégrante de l'examen rigoureux à charge de la partie adverse et être pris en considération pour l'examen de la situation générale en Italie ;

Que ce rapport fait état de nombreuses carences et conclut à l'existence de déficiences systémiques et cela malgré l'augmentation du nombre de places (voir p. 79) ;

Que la partie adverse expose dans une pétition de principe qu'elle ne peut adhérer à cette conclusion sans expliquer les motifs pour lesquels elle estime que les conclusions et constats fait dans ces rapports ne permettent pas de conclure à l'existence de déficiences systémiques ;

Que la partie adverse affirme que les personnes transférées en Italie sur base du Règlement Dublin III auront accès à l'accueil et que rien n'indique que le requérant n'y aura pas accès ;

*Que le requérant a déclaré avoir été accueilli dans un centre d'accueil lors de son précédent séjour ;
Qu'il s'agit d'un élément fondamental étant donné que les informations disponibles sur l'accueil en Italie permettent de conclure qu'une personne qui a déjà été accueillie dans un centre d'accueil ne sera plus admise dans le réseau d'accueil italien en cas de transfert vers ce pays ;*

Qu'il est établi par le rapport AIDA que les personnes qui ont été accueillies dans un centre en Italie n'y ont plus accès en cas de transfert (voir la page 64 de ce rapport - update février 2017) et que ceci est confirmé par le rapport de l'OSAR (pièce 3, p. 28 et p. 32) ;

Que si ce rapport décrit une procédure auprès de la préfecture pour être à nouveau admis dans un centre d'accueil, cette procédure n'offre pas des chances réelles d'être à nouveau accueilli :

« Jusqu'à la décision, la personne n'a pas accès à un lieu d'hébergement étatique, Au cas où la Préfecture refuse la restitution du droit à un hébergement, il n'y a plus d'alternative d'hébergement mis à disposition par l'Etat. Si au contraire la personne entre à nouveau dans le système, elle est placée en queue de la liste d'attente en cas de manque de place » (OSAR, p. 28)

Qu'il est donc établi que le requérant n'aura pas accès à un accueil pendant la durée de la procédure de réadmission et que même si un droit d'accueil lui est reconnu il sera placé sur une liste d'attente ;

Que l'existence de cette procédure ne permet donc pas de remédier au risque pour le requérant de se retrouver dans un état de dénuement complet ce qui, compte tenu de son appartenance au groupe vulnérable des demandeurs d'asile, entraîne un risque de traitement inhumain et dégradant ;

Que la motivation de la décision contestée s'appuie donc sur une lecture partielle du rapport de l'OSAR et est également en contradiction avec le contenu du dossier administratif ;

Que, dans ce cas particulier, les éléments de la cause établissant que le requérant sera exclu du réseau d'accueil italien, un examen prudent exigeait à tout le moins que la partie adverse s'enquière auprès des autorités italiennes des possibilités de réouverture du droit à l'accueil du requérant en cas de transfert vers l'Italie et demande des garanties à ce sujet ;

Que c'est d'autant plus le cas que le transfert a été accepté de manière implicite, par le seul écoulement d'un délai sans réponse de la part des autorités italiennes ;

Que le risque invoqué par le requérant présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable, les données de la cause indiquant qu'il n'aura pas accès à un système d'accueil en Italie ;

Que dans ces conditions, en raison des obligations positives qui pèsent sur les États à l'égard du groupe vulnérable des demandeurs d'asile, au titre de l'article 3 de la CEDH, il y a lieu de considérer que le requérant établit qu'il existe un risque concret et probable qu'il subisse un traitement inhumain et dégradant en cas de transfert vers l'Italie ;

Que, privé d'accueil, il se retrouvera à la rue dans un état de dénuement complet alors qu'il présente des problèmes de santé ;

Que la partie adverse aurait à tout le moins du se renseigner à ce sujet auprès des autorités italiennes et demander des garanties d'accueil aux autorités italiennes ;

Que, en l'espèce, la décision attaquée ne mentionne pas si des garanties en termes d'accueil ont été obtenues de l'Italie par la Belgique ;

Que la seule supposition qu'en l'absence d'introduction d'une demande d'asile le requérant ne sera pas exclue de l'accueil ne repose sur aucun élément et, en particulier, la législation italienne permettant le cas échéant de vérifier cette supposition n'a ni été demandée, ni jointe au dossier et que ce postulat ne peut donc être vérifié par Votre Conseil ;

Que, à défaut d'avoir sollicité des garanties d'accueil ou, à tout le moins, l'état de la législation italienne, il faut considérer que la partie adverse ne s'est pas suffisamment enquis du risque de traitement inhumain et dégradant en cas de renvoi du requérant en Italie ;

Qu'un défaut d'instruction du risque de violation de l'article 3 CEDH en cas de retour justifie en soi l'annulation de la décision de transfert (en ce sens, voir CCE, arrêt n° 147.792 du 16.06.2015)

Qu'il prévaut en Italie clairement un problème structurel d'accueil des demandeurs d'asile : le nombre de places étant très insuffisant, nombreux d'entre eux sont à la rue ;

Que les informations actualisées mettent également en évidence que les problèmes d'hébergement sont encore plus aigus pour les demandeurs d'asile qui font l'objet d'un transfert Dublin, ce qui est le cas de la partie requérante ;

Que, même si l'Italie tente de prendre des mesures pour améliorer la situation, les problèmes se développent de manière exponentielle : en effet, l'afflux de migrants en Italie est loin de diminuer et les autorités n'ont pas la capacité d'y faire face ;

Que le fait que l'Italie tente de faire face ne permet pas d'écarter tout risque de violation de l'article 3 CEDH, ce droit étant absolu son respect doit être assuré même lorsque sa violation ne découle pas d'une volonté des autorités italiennes mais d'une situation de force majeure ;

Que toutes ces informations démontrent qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe en Italie des défaillances systémiques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs, qui

entraînent un risque de traitement inhumain ou dégradant au sens de l'article 4 de la Charte et de l'article 3 de la CEDH ;

Que dans ces conditions, l'article 3.2 du Règlement Dublin III fait interdiction à la Belgique d'y transférer le requérant ;

Que la décision attaquée viole donc cette disposition ;

Que les arguments tirés d'une lecture très partielle d'informations et, dès lors, du défaut de motivation formelle et adéquate, se vérifient à la lecture du dossier administratif et des pièces jointes à la requête dont la partie adverse avait ou aurait du avoir connaissance ;

Que, pour toutes ces raisons, la partie adverse n'a pas examiné avec soin et minutie les conséquences d'un transfert du requérant en Italie, violant ainsi le principe général de bonne administration en ce qu'il se décline en une obligation de soin, de minutie, et une obligation de prendre une décision en tenant compte de tous les éléments du dossier ;

Qu'il ressort clairement de toutes ces analyses que, en l'espèce, le moyen est sérieux et qu'il faut procéder à la suspension de la décision attaquée ;

Que par ailleurs, la partie adverse renvoie vers l'existence de centre d'accueil spécifiques destinés aux personnes transférées sur base du Règlement Dublin III et poursuit en estimant que même si ceux-ci n'existaient plus les personnes ont accès aux structures d'accueil normales pour demandeurs d'asile ;

Qu'à cet égard il y a lieu de relever tout d'abord que Votre Conseil a déjà jugé que la seule référence à l'existence de ces centres spécifiques pour personnes transférées en Italie ne permettait pas de faire l'impasse sur le fait que ceux-ci ne permettent pas de faire face à l'afflux de personnes transférées et que les problèmes de capacité d'accueil restent entiers (CCE, arrêt 148 253 du 22 juin 2015, p. 17) ;

Qu'ensuite, Votre Conseil a également souligné le caractère temporaire de ces centres d'accueil qui ressort du rapport AIDA lui-même, et que rien ne permet de vérifier qu'ils ont été prolongés après juin 2015 (CCE, arrêt n° 169 039 du 3 juin 2016, p. 33) ;

Que, au contraire, dans un rapport d'août 2016 (pièce 3, p. 27), l'OSAR précise que ces projets n'ont pas été prolongés depuis l'été 2015 ;

Que si ce rapport précise également que d'autres projets devraient être mis en œuvre en août 2016, rien ne permet de constater que ceux-ci ont effectivement été mis en place ;

Qu'en raison du caractère évolutif et préoccupant de la situation italienne il y a pourtant lieu, comme le reconnaît la partie adverse, de procéder à un examen prudent impliquant à tout le moins un examen complet, rigoureux et actualisé des informations ;

Qu'il est contraire à un tel examen prudent, rigoureux, complet et actualisé de motiver une décision en fonction de projets d'accueil en Italie qui ont pris fin il y a plus d'un an et que cela tend à démontrer au contraire que la situation italienne n'a été examinée que de façon superficielle sur base d'informations pouvant à tout le moins être qualifiées de datées ;

Que par ailleurs, comme il est dit plus haut, le requérant n'aura en principe pas à nouveau accès à un centre d'accueil ;

Que cette absence d'accueil à son arrivée en Italie est d'autant plus probable que d'autres rapports récents confirment les informations déjà fournies par le rapport OSAR ;

Que le 9 février 2017 le Danish Refugee Council et le Swiss Refugee Council ont publié un rapport conjoint sur l'accueil des personnes vulnérables transférées en Italie ;

Que ce rapport qui fait le suivi de familles transférées en Italie est sans appel :

« None of the applicants monitored by the DRMP had access to SPRAR centres upon arrival in Italy. On the contrary, the applicants experienced that it was very arbitrary how they were received by the Italian authorities. » (pièce 4, p. 22)

Traduction libre : aucun des candidats suivis par le DRMP n'a eu accès aux centres SPRAR lors de leur arrivée en Italie. Au contraire, les applicant ont expérimenté que le manière avec laquelle ils ont été accueilli par les autorités italiennes était très arbitraire

« It seems to be arbitrary or at least unpredictable which kind of assistance applicants transferred under the Dublin III Régulation will receive from the Italian authorities. » (pièce 4, p. 23)

Traduction libre : Il semble que le type d'assistance offerte par les autorités italiennes aux les demandeurs transférés sur base du règlement Dublin III soit arbitraire, ou à tout le moins imprévisible.

Que dès lors que même les personnes vulnérables n'ont pas accès à un accueil en cas de retour en Italie il est parfaitement illusoire qu'une personne sans vulnérabilité aggravée hormis sa qualité de demandeur d'asile puisse avoir accès à un accueil adapté ;

Que, de plus, le Représentant spécial du secrétaire Général du Conseil de l'Europe pour les migrations et les réfugiés a publié le 9 mars 2017 un rapport sur la visite qu'il a effectué en Italie du 16 au 21 octobre 2016 (pièce 6) ;

Que dans ce rapport il précise que le nombre d'arrivants en Italie a eu une incidence sur la nature de l'hébergement et des services offerts ainsi que sur les conditions d'accueil et que cette situation pose potentiellement problème au titre des articles 3 et 8 de la CEDH (pièce 5, p. 3) ;

Qu'il signale également que les difficultés d'accès aux procédures d'asile, conjuguées aux difficultés dans l'accueil pourrait poser un problème au regard de l'article 3 CEDH (pièce 5, p. 8) ;

Qu'il souligne également que la lenteur du programme de relocalisation fait peser une pression supplémentaire sur le système d'accueil italien (pièce 5, p. 9) ;

Qu'il indique qu'aucune des personne rapatriées dans le cadre du règlement Dublin ne bénéficie des services d'accueil et qu'ils se retrouvent à vivre dans la rue ou les camps de transit (pièce 5, p. 9) ;

Que contrairement à ce qui est soutenu par la partie adverse dans sa décision, il convient donc bel et bien de conclure à l'existence d'un risque réel de violation de l'article 3 en cas de transfert de la partie requérante vers l'Italie et que ce risque a été insuffisamment instruit ;

Qu'il convient donc d'annuler la décision attaquée."

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen." Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het interstatelijk vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-III-Verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342).

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, par. 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (Zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep, die een bijzondere bescherming behoeft (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 251).

Om te beoordelen of verzoekende partij een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoekende partij naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan haar geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

In zoverre verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer zij aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekende partij, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden op nuttige wijze te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin-III-Verordening deel van uitmaakt, berust op het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Er wordt dan ook in eerste instantie uit gegaan van een sterk vermoeden dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

Het Hof van Justitie heeft evenwel benadrukt dat de overdracht van asielzoekers in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest.

Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof heeft geoordeeld dat een asielzoeker een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt daarom heden het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

In een arrest van 16 februari 2017 heeft het Hof van Justitie in een zaak die een Dublin-overdracht als voorwerp had en waarin het Hof van Justitie zelf heeft gewezen op de synergie van de verplichtingen die voortvloeien uit het EVRM, het Handvest, de Dublin-III-Verordening en de Opvangrichtlijn,

geoordeeld dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, een asielzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin-III-Verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, C.K. e.a. t. Slovenië, C-578/16 PPU).

Ter terechtzitting stelt de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij zich heden in Rome bevindt, opgevangen wordt in een kamp nabij Rome en een asielaanvraag heeft ingediend. Ook preciseert de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij geen toegang heeft tot medische zorgen en een advocaat. In dit verband beklemtoont de advocaat van de verzoekende partij dat de verzoekende partij in Palestina gefolterd werd en hierdoor rugproblemen heeft. Nu de verzoekende partij zich in Italië bevindt, erkent de advocaat van de verzoekende partij dat er in Italië geen systeemfouten zijn, maar dat de verzoekende partij wel een kwetsbaar profiel heeft en dat België daarom verantwoordelijk is voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Wat betreft de algemene situatie in Italië, kan de verzoekende partij gevolgd worden waar ze ter terechtzitting stelt dat de opvangsituatie of asielprocedure op die wijze geen systeemfouten vertoont, dat moet worden aangenomen dat de overdracht van om het even welke verzoekende partij van internationale bescherming een reëel risico inhoudt op vervolging of een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Dit standpunt werd keer op keer herhaald in de rechtspraak van het EHRM (EHRM 4 november 2014, Tarakhel/Zwitserland, § 114; EHRM 13 januari 2015, A.M.E/Nederland; EHRM 30 juni 2015, A.S/Zwitserland; EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. t. Zwitserland en Italië, § 33).

Bijgevolg moet worden nagegaan of de verwerende partij voldoende rekening heeft gehouden met de individuele situatie van de verzoekende partij in het licht van het gegeven dat zij als asielzoeker behoort tot een kwetsbare groep.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat omtrent de individuele omstandigheden van de verzoekende partij wordt gemotiveerd.

“Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor in België dat hij omwille van familiale redenen besloot om in België asiel te vragen vermits hij een in België verblijvende zoon heeft. Hij stelde om diezelfde reden ook de behandeling van zijn asielaanvraag in België te verkiezen boven een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013. Tevens wordt dit verblijf van een zoon van betrokkene ook aangehaald door de advocaat van betrokkene in haar schriftelijke tussenkomst d.d. 07.12.2016. Hieromtrent merken we vooreerst op dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende meerderjarige zoon van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Desbetreffend verwijst de advocaat van betrokkene naar Artikel 16(1) van Verordening 604/2013. Dit artikel bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker.

Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde pijn te hebben aan zijn rug maar tevens ook stelde voorts in goede gezondheid te verkeren. Daarnaast wordt er door de advocaat van betrokkene wel melding gemaakt van gezondheidsproblemen bij betrokkene, meer specifiek cardiologische problemen en problemen omtrent zijn wervelkolom. Zo stelt de advocaat van betrokkene ook dat betrokkene hieromtrent verscheidene medische consultaties zal ondergaan d.d. 06.12.2016 en 09.12.2016. We benadrukken desbetreffend dat op basis van deze informatie deze

consultaties reeds hebben plaats gevonden en dat betrokkene vervolgens ook verscheidene keer opnieuw uitgenodigd werd bij onze diensten. Tot op heden werden door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure geen concrete medische attesten of andere documenten aangebracht die ernst van zijn gezondheidsproblemen verder duiden of staven. We zijn dan ook niet in het bezit van concrete aanleidingen dat de medische gezondheidssituatie van betrokkene dermate problematisch is dat deze doet besluiten dat er een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen betrokkene en zijn in België verblijvende zoon. Het loutere feit dat de zoon van betrokkene ondersteuning biedt aan betrokkene toont niet aan dat er effectief sprake is van een dermate relatie van afhankelijkheid. Verder benadrukken we dat betrokkene niet bij zijn in België verblijvende zoon verblijft en tevens ook in staat is geweest om van het Palestijns grondgebied naar België door te reizen en tijdens deze reis voor lange periodes individueel te verblijven, zoals bijvoorbeeld te Tripoli (LBY) gedurende een periode van ongeveer 3 jaar. Daarnaast betekent een overdracht van betrokkene naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 niet automatisch dat betrokkene geen verdere ondersteuning kan verkrijgen van zijn in België verblijvende zoon. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen zijn en zijn in België verblijvende zoon zou bestaan. Verder zijn we ook niet in het bezit van een schriftelijke verklaring van de zoon van de betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd.

Indien verder zou worden aangevoerd dat de overdracht van de betrokkene aan Italië een schending betekent van zijn grondrechten en meer bepaald van artikel 8 van het EVRM, zijn recht op de eerbiediging van zijn familie en gezinsleven, moet worden opgemerkt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 8 van het EVRM niet inhoudt dat een Staat verplicht is de door vreemdelingen gemaakte keuze van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Met toepassing van de beginselen van het internationaal recht is het immers de taak van de overheid om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder het recht van binnenkomst en het verblijf te controleren. De overheid is er wel toe gehouden een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. De omvang van deze positieve verplichtingen is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het individuele geval. Het komt in deze ook aan de betrokkene toe op voldoende wijze het bestaan van een duurzaam en reëel bestaand familie- of gezinsleven aan te tonen en tevens aan te voeren op welke wijze een overdracht aan Italië dit gezinsleven zou schenden. Verder moet worden opgemerkt dat het EHRM reeds oordeelde dat de relatie tussen een meerderjarige persoon en zijn familie niet noodzakelijk de bescherming dient te genieten van artikel 8 van het EVRM indien er naast de gewone affectieve banden geen aangetoonde bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (cfr. *Yilmaz v. Duitsland*, 17.04.2003, §44; *Mokrani v. Frankrijk*, 15.07.2003, §33). Voortgaande op de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier zijn er volgens ons geen dergelijke elementen aanwezig. Hieruit volgt dat moet worden besloten dat de overdracht van de betrokkene aan Italië geen inbreuk impliceert op artikel 8 van het EVRM."

En

"We verwijzen verder nogmaals naar het feit dat betrokkene tijdens zijn gehoor verklaarde pijn te hebben aan zijn rug maar daarnaast ook stelde verder in goede gezondheid te verkeren. Echter werd er door de advocaat van betrokkene ook melding gemaakt van verscheidene gezondheidsproblemen van betrokkene meer specifiek cardiologische problemen alsook problemen omtrent zijn wervelkolom. Hieromtrent verwijzen we nogmaals naar het hierboven reeds beschreven feit dat betrokkene, ondanks het feit reeds verscheidene medische consultaties te hebben gehad omtrent zijn gezondheidsproblemen, tot op heden geen medische attesten of andere documenten aanbracht die ernst van zijn gezondheidssituatie verder duiden of aantonen. Er werden door betrokkene tot op heden in het kader van zijn asielprocedure dan ook geen medische attesten of andere documenten aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheid van betrokkene een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat betrokkene door overdracht aan Italië vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast zijn er tevens geen aanwijzingen dat betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Italië niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen. Zo verwijzen we desbetreffend nogmaals naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" waarin

duidelijk wordt gesteld dat asielzoekers in Italië toegang hebben tot gezondheidszorg zowel, juridisch gezien als in de praktijk, en waarin er geen melding wordt gemaakt van structurele of systematische tekortkomingen hieromtrent (p. 82-85).

Daarnaast wensen we omtrent de gezondheidstoestand van betrokkene ook te verwijzen naar artikel 32 van Verordening 604/2013. Met toepassing van dit artikel verstrekt de overdragende lidstaat informatie over bijzondere behoeften van de over te dragen persoon, die in bepaalde gevallen informatie over de fysieke en mentale gezondheidstoestand van die persoon kan omvatten. Het doel is dat na overdracht meteen de adequate medische verzorging of behandeling kan worden gegeven. Ook in het geval van de betrokkene zal de nodige informatie betreffende zijn gezondheidstoestand door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring ("common health certificate"), waar de nodige bijgevoegde stukken aan worden toegevoegd, aan de verantwoordelijke lidstaat worden overgemaakt. De betrokkene maakt niet aannemelijk dat in zijn geval de verantwoordelijke lidstaat, eens geïnformeerd door middel van de gemeenschappelijke gezondheidsverklaring, er niet voor zal zorgen dat in de bijzondere behoeften zal worden voorzien."

En

"Verder verwijzen in dit verband naar het arrest van het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland waarin onder meer gesteld wordt dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1956 geboren man wiens echtgenote en minderjarige zoon te Khan Younis op het Palestijnse Grondgebied verblijven. We verwijzen hieromtrent ook nogmaals naar de zowel door betrokkene zelf als de door de advocaat van betrokkene aangehaalde gezondheidsproblemen en we benadrukken nogmaals dat de medische problemen van betrokkene niet verder geduid of aangetoond worden aan de hand van medische attesten of andere documenten. Er zijn tot op heden in het kader van de asielprocedure van betrokkene dan ook geen medische attesten of andere elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat betrokkene in de onmogelijkheid verkeert te reizen, dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen en/of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Zo verwijzen we in dit verband ook naar recente rechtspraak van het EHRM waarin bevestigd wordt dat de overdracht van volwassen alleenstaande asielzoekers, ongeacht of ze mannelijk dan wel vrouwelijk zijn, inclusief die asielzoekers die medische behandeling nodig hebben maar niet kritisch ziek zijn, geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (EHRM 4 oktober 2016, nr. 30474/14, Ali e.a. v. Zwitserland en Italië). De betrokkene maakt dan ook niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen en garanties betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden opgevangen."

Tot op heden voegt de verzoekende partij nog altijd geen medisch getuigschrift toe waarin haar gezondheidsproblemen toegelicht worden. Ze legt zelfs niet uit of ze heden een behandeling volgt of dient te volgen. De verzoekende partij beperkt zich tot algemene verklaringen, zonder begin van bewijs hiervan voor te leggen. Er worden geen objectieve gegevens voorgelegd, zoals medische attesten met betrekking tot haar toestand, die de bijzondere ernst van haar gezondheidstoestand en de aanzienlijke en onomkeerbare gevolgen daarvoor van een overdracht aantonen (cf. HvJ C.K. t. Slovenië van 16 februari 2017, C-578/16). Er worden helemaal geen gegevens voorgelegd waardoor niet aannemelijk wordt gemaakt dat de verzoekende partij heden in Italië toegang moet hebben tot medische zorgen.

Rekening houdend hetgeen voorafgaat, kan de Raad de voormelde motieven niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten in het licht van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. In het arrest C.K. tegen Slovenië van 16 februari 2017 preciseert het Hof van Justitie immers dat: *"Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 van het EVRM, die in aanmerking moet worden genomen voor de uitlegging van artikel 4 van het Handvest (zie in die zin arrest van 21 december 2011, N. S. e.a., C- 411/10 en C- 493/10, EU:C:2011:865, punten 87- 91), kan lijden dat wordt veroorzaakt door een natuurlijk optredende lichamelijke of geestelijke ziekte onder artikel 3 van het EVRM vallen als het wordt verergerd of dreigt te worden verergerd door een behandeling die het gevolg is van detentievoorwaarden, uitzetting of andere maatregelen waarvoor de*

overheid verantwoordelijk kan worden gehouden, mits het daaruit voortvloeiende lijden de ernst heeft die dat artikel minimaal vereist (zie in die zin arrest van het EHRM van 13 december 2016, *Paposhvili tegen België*, CE:ECHR:2016:1213JUD004173810, §§ 174 en 175).” In casu legt de verzoekende partij geen bewijzen voor dat er in hare hoofde sprake is van een dergelijk ziektebeeld.

De motieven die betrekking hebben op de relatie tussen de verzoekende partij en haar in België verblijvende zoon worden niet weerlegd.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat zij geen toegang heeft tot een advocaat in Italië, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen bewijs bijbrengt dat ze in Italië reeds om een advocaat gevraagd heeft. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat ze reeds om de bijstand van een juridische raadgever van een gespecialiseerde NGO gevraagd heeft om haar voor te bereiden op haar interview in Italië en dat dit geweigerd werd. Voorts heeft het gegeven dat de verzoekende partij heden nog geen bijstand van een advocaat gekregen heeft, haar niet verhinderd om in Italië een asielaanvraag in te dienen en opvang te krijgen. De advocaat van de verzoekende partij geeft zelf ter terechtzitting aan dat ze een lopende asielaanvraag heeft in Italië. Ter terechtzitting worden ook geen opmerkingen of stukken voorgelegd die wijzen op een gebrekkige opvang in Italië gelet op het profiel van de verzoekende partij.

Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt dat de gemachtigde wel degelijk ernstig en zorgvuldig heeft onderzocht of de verzoekende partij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder bij haar overdracht naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen, hetzij omwille van haar persoonlijke omstandigheden, hetzij omwille van ernstige en/of structurele gebreken of tekortkomingen in de opvangomstandigheden of asielprocedure, en dat er geen elementen werden aangebracht die erop wijzen dat haar conclusie, met name dat *“Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013”* kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met de toepasselijke bepalingen of de hogere rechtsnormen zou zijn, en al evenmin dat zij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,
mevr. S. KEGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. KEGELS

M. RYCKASEYS